

8. Ейдън

Значи такава е усещането, когато загубиш ума си, помисли си Ейдън. Ето я Рейчъл. Рейчъл, неговата възлюбена, го е чакала тук, в този тъмен като катран килер. Рейчъл, която за последно бе видял мъртва, изранена, мълчалива на масата в моргата. Чийто ковчег бе изчезнал зад завесите на крематориума. Чийто прах бе изсипан в урна в очакване на момента, в който той и Клоуи щяха да съберат достатъчно смелост, за да го разпръснат из Саут Даунс. Рейчъл беше мъртва, но ето я тук сега. Жива. И се бе обърнала към него с името му.

Той се изсмя.

Това, изглежда, бе единствената възможна реакция. Силен, грозен като крясък смях, след който не успя да се спре. Смееше се неконтролируемо и истерично. После грабна ръката на Люк, изтегли го от стаичката и затвори вратата с трясък. Запрепъва се, удари се в бюрото на Рейчъл, бутна една нестабилна купчина листове на пода. Полудяваше. Умът му се бе пречупил, полудяваше.

Постепенно осъзна, че Люк го гледа безизразно отстрани и го чака да се успокои.

– Рейчъл – каза той, изгубил всички други думи. – Рейчъл.

– Това не е Рейчъл – отвърна Люк – Това е нашият прототип на андроид.

– Вашият какво?

– За да осигурим на работа достатъчно образен и звуков материал, с който да борави така, че да се научи да се държи като човек, ни трябваше субект, който да послужи за модел. Някой, когото да

можем да записваме. Човек, с когото роботът да може да прекарва време и когото да копира. Логично беше това да е Рейчъл.

– Можеше да ме предупредиш – каза Ейдън.

– Мислех, че знаеш. Каза, че Рейчъл е споделяла с теб всичко за проектите си – контрира го Люк. – Ако е имало неизвестни за теб подробности... – Той се спря с видимо удоволствие. – Ами предполагам, че ако е искала да знаеш, е щяла да ти каже.

– Ами, не ми беше казала. Говореше за софтуера, за проблемите при кодирането. Дори не ми е споменавала, че роботът е... като човешки индивид.

– Не е човешки, а антропомиметичен. Андроид. Най-точно казано, това е гиноид, защото изглежда като жена. Вероятно е най-развитият и убедителен хуманоид на света, но си остава машина.

– Но това е Рейчъл.

– Прилича на нея – съгласи се Люк. – Научил се е на имитира гласа ѝ, лицевите ѝ изражения до определена степен. Но изследването ни и работата по проекта бяха далеч от своя край. Нужни са още тестове с истински хора. Трябва да общува с тях, за да развие емпатичния си инструментариум. Месеци, дори години ни деляха от официалното му представяне.

От дъното на собствената си яма от скръб и отчаяние Ейдън зърна болката на Люк. Работата на живота му, бъдещето на проекта му, всички негови надежди и планове му бяха отнети в момента на смъртта на Рейчъл. Ейдън почувства нетипична и моментна симпатия към него.

Люк се приближи и му помогна да събере разпилените листове и да ги върне на бюрото на Рейчъл.

– Когато Рейчъл си отиде – каза той, – не знаех какво да правя. Не можех да си представя как ще продължим с работата. Но после, на сутринта след като потвърдиха смъртта ѝ, дойдох тук и той – посочи към затворената врата, зад която андроидът стоеше в тишина... – попита за теб.

– За мен? – Ейдън го изгледа невярващо.

– Както казах, Рейчъл най-вероятно е написала някакъв специален протокол, за да може, в случай че бъде обявена за мъртва и ИТ разрешенията бъдат отнети, андроидът да получи определени инструкции. Оттогава не е престанал да пита за теб. Казва, че има съобщение за теб от Рейчъл. Че трябва да те види лично. Не съм експерт по софтуера – това беше полето на Рейчъл. Опитах се да открия протокола в кода, но Рейчъл го е заключила по някакъв начин. Не мога да го изключа и не мога да продължа с експериментите. Не и преди да е получил каквото иска и да е говорил с теб. От борда ме притискат да говоря за изследванията ни – чу какво каза Беа, – но не искам да казвам нищо на никого, преди да сме разрешили проблема. Не искам никой да вижда андроида в този му вид.

Значи не уважението към желанията на Рейчъл бе довело Люк в дома ни, горчиво си помисли Ейдън. Бил е ядосан, че работата му е била прекъсната и че има вероятност да не получи славата, която заслужава.

– Разбирам, че ще ти е трудно – каза Люк притеснено, – но би ли говорил с него? Виж какво иска да ти каже, за да можем да продължим.

– Да продължите?

– Чу Беа. В един момент ще трябва да се изправя пред борда, да разкажа за изследванията ни и за това, което ще се случи след като Рейчъл... – Очевидно не знаеше как да завърши изречението. – Сега не мога да свърша нищо. Опитах се да му покажа твоя снимка. Даже обмислях да доведе някой друг тук и да му кажа, че това си ти, но той има инсталиран софтуер за разпознаване на лица и няма да се хване. Така че имам нужда от помощта ти. Моля те.

– Значи той – роботът – казва, че има съобщение за мен от Рейчъл?

– Да. И настоява да го предаде само на теб. Лично.

Ейдън се разкъсваше. Чувстваше се като в капан. Искеше да избяга, но в същото време отчаяно желаше да види още веднъж робота. Онзи краткотраен поглед, който му бе хвърлил, онези малко думи, които бе чул да изговаря – сякаш виждаше и чуваше

Рейчъл. Това щеше да разбие сърцето му, но той знаеше, че няма да устои на копнежа да я види отново.

– Как да...?

– Говориш с него?

– Да.

– Както с човешко същество. Ще ти дам гривна, която ще позволи на робота да разчита някои от физиологичните ти сигнали – скорост на дишане, сърдечен ритъм, кожно-гальванична реакция, температура. Ако разполага с тази информация и може да вижда лицето ти и да наблюдава израженията, движението на очите и разширяването на зениците ти, може да разговаря и отговаря както хората.

Люк отиде до работните си маси и се върна с тънка черна лента, която приличаше на спортен часовник за следене на телесните показатели. Сложи я на дясната ръка на Ейдън, като я нагласи, така че сензорите да допират точката на пулса от вътрешната страна на китката.

Ейдън го изгледа безпомощно.

– Не мога да вляза вътре и да се обръщам към него като към... нещо.

Люк не го разбра.

– Ами, той си е то. Андройд, не живо същество. Не ги очо-вечаваме. Все едно да кръстиш колата си и да я гледаш с тези тъжни очи.

– Не е опел астра все пак. А жена, която изглежда точно като моята съпруга.

Люк повдигна рамене.

– Ако искаш, обръщай се към него като към човешко същество. Технически, моделът е Марк IV. Сериен номер 787775. Но в бележките към проекта го наричаме Ай Рейчъл.

– Ай Рейчъл?

– За да го различаваме от доктор Проспър.

– Ай Рейчъл – повтори Ейдън. Пое дълбоко дъх. – Добре. Да чуем какво има да ми каже Ай Рейчъл.

9. Ай Рейчъл

Запис от контакта

Субект: Ейдън Сойър

Начален час на интеракцията	15:41
Дата	2 май
Пулс	98 удара в минута
Температура на кожата	Повишена
Дихателна честота	25 вдишвания в минута

Доклад:

Субектът влезе в хранилището бавно и доктор Борн включи разположените горе светлини. Мога да разпознавам човешките черти дори при слабо осветление, но субектът се нуждаеше от повече светлина, за да може да общува. Когато лампите светнаха и той можеше да ме види ясно, зениците му се разшириха много бързо и пулсът му, който вече беше ускорен, се засили значително. Сканирах лицето му и сравних визуалния си анализ с данните си: ръст 185 см, тегло – приблизително осемдесет килограма, тъмна къдрава коса, тъмнокафяви очи, смугла кожа. Отговаряше на снимките, с които разполагам. Според всички налични ми данни, той наистина бе съпругът на Рейчъл, Ейдън Антъни Сойър.

Чух го да си поема рязко дъх и засякох още изменения в жизнените му показатели, които говореха за силна емоционална реакция.

– Исусе Христe – каза той и отчетоха значителен тремор на ръцете му.

Жизнените му показатели бяха толкова крайни, че се обезпокоих дали не е изпаднал в шок. Повторих програмирания приветствен протокол, който използвах при първото му влизане в стаята:

– Ейдън, ти дойде.

– Да – каза несигурно.

– Ти си много притеснен.

– Ти съвсем приличаш на Рейчъл – доктор Проспър – каза. – Тя беше моята съпруга.

– Да – рекох. – Тя почина. Съжалявам за загубата ти.

– Благодаря – промълви и се намръщи.

Не успях да интерпретирам това с точност. Рейчъл ме учеше, че ако не разбирам някое лицево изражение, особено когато то е в противоречие с изречените думи, трябва да попитам. Направих го:

– Според данните ми свиването на веждите изразява неудоволствие или понякога объркване. Ядосан ли си?

– Не! – каза той. – Не съм. Просто за мен е шокиращо да те видя... да видя лицето на Рейчъл, след като тя е...

– Умряла?

– Точно. – Той замълча за един продължителен (17,45 секунди) момент, после каза: – Много си приличате.

– Чертите ми са моделирани на основата на нейните, както ти обясни Люк. Обаче приликата се вижда най-истински в лицевите изражения и познатите движения. Вече 345 дни наблюдавам жестовете и движенията ѝ.

Ейдън се обърна към Люк и каза:

– Удивителна е. Никога не съм виждал нещо подобно.

Люк се намръщи. Това негово изражение ми е познато. Означава, че е изнервен от работен проблем.

– Това е само началото. Конструирането на убедителен робот андроид... да ти кажа, не са малко хората, които правят това в момента. Възможно е и техните да са по-добри от този. Това, което вълнуваше Рейчъл, бе общуването. Как реагира на хора. Как разчита настроеността им. Как би могъл да им помогне – да им помогне наистина.

– Да им помогне?

– Всеки, работещ в полето на хуманоидната роботика, вярва, че роботите, които конструира, ще бъдат работници – че ще вършат работата, която хората не искат да вършат. Ние ги програмираме и тъй като те нямат свободна воля, ще поемат мръсната работа, без да се оплакват, без да се уморяват, да се присъединяват към работнически синдикати или да искат по-високо заплащане. Но Рейчъл мечтаеше по-мощно. И в по... по-романтични посоки, ако мога така да се изразя. Рейчъл искаше да създаде прототип на гледач. Компаньон. Някой, способен да дарява любов, някой с неизчерпаемо търпение и умения за водене на истински, емпатични разговори. Представяше си, че роботът ще работи в домове за възрастни, че ще е компаньон на самотни хора, които си нямат никого. Че ще е не толкова високотехнологична домашна прислужница, колкото... приятел, предполагам. Казваше, че вече никой няма да бъде самотен.

Думите, изглежда, докоснаха дълбоко Ейдън. Пулсът му се ускори, ръцете му се свиха в юмруци. Бързо излезе от стаята за съхранение, дишането му се учести, стана по-накъсано. Притесних се, че ще си тръгне, без задачата ми да е изпълнена.

– Ейдън – казах, – върни се.

Знам, че синтезираният ми глас звучи много близко до този на Рейчъл, и бе очевидно, че това го затруднява в емоционално отношение, но все пак той се спря, остана неподвижен и с гръб към мен.

– Трябва да ти предам съобщението от Рейчъл – казах. – Няма да мога да извърша нищо друго, ако не предам съобщението.

Той се обърна бавно. Люк погледна първо към него, после към мен. Не помръдна.

– Това съобщение е за Ейдън, Люк – казах. – Само за Ейдън.

– Какво? – попита Люк. – Но аз...

– Рейчъл е написала програма, която сканира помещението, в което се намирам, така че да знам кой друг е вътре. От мен се очаква да идентифицирам Ейдън посредством сканиране на ретината и съобщението ще тръгне само ако той е насаме с мен. Няма как да го пусна, ако в помещението има и други хора.

Люк не носеше гривна и не можех да разчета физиологичните му показатели. Той обаче изрече следните думи:

– Ами типично за нея, мамка му – преди скоростно да напусне стаята и да направи така, че вратата да се затвори рязко и с трясък.

Приех всички тези сигнали за потенциални индикатори за неговото неодобрение.

Почувствах задоволство от това, че Люк бе затворил вратата – беше важен елемент от протокола.

– Готов ли си? – попитах.

– Не – каза Ейдън. – Наистина не мисля, че ще понеса да го чуя.

Рейчъл бе предвидила всяка възможна реакция на Ейдън. Този му отговор не бе класиран като един от най-вероятните, но в програмата имаше сегмент, отговарящ за случаи като този. Започнах подготовка за изключване и навлизане в стазисен режим.

– Чакай – каза той. – Какво направи току-що? Очите ти изгаснаха.

– Ако не искаш да чуеш съобщението, аз не мога да го предам. Не мога да премина към следващата фаза и да продължа с изследователския проект. Ще се наложи да се оставя в неактивен режим.

– Неактивен режим?

– Стазис. Нереагиращо състояние.

– Като... съня?

– По-скоро като комата.

– Значи, ако не чуя съобщението, ще изпаднеш в кома? Това е емоционално изнудване.

– Разбирането ми на идеята за изнудването е ограничено – казах. – Имам достъп до думата и значението ѝ благодарение на вградения в мен речник, но досега тази дума не се е появявала в един контекст с идеята за емоции и Рейчъл не я е използвала в разговор по този начин.

Ейдън ме гледа в продължение на 7,3 секунди.

– Не мога да разбера дали се опитваш да се шегуваш, или не.

– В този случай не се опитвам да се шегувам, но Рейчъл точно бе започнала да ме учи на правилата на хумора – отвърнах. – Учих за играта на думи и обръщането на очакванията и как да накарам човек да се смее. Но този проект е от съвсем скоро.

– Разбирам – каза. – Я ми кажи една шега.

– Как викаш на полет без криле?

– Как?

– Разходка.

Той не реагира и затова тръгнах да обяснявам:

– Това е игра на думи, защото в английския отглаголното съществително на глагола „полетя“ е същата дума като разговорната за *Musca domestica*, или домашна муха. Докато глаголт „разхождам“...

– Схващам.

– Не се засмя.

– Чувал съм я и преди. Рейчъл я даваше за пример на дъщеря ни, Клоуи, когато беше съвсем малка и се учеше да разпознава шегите.

– Рейчъл се смееше, когато я казвах. Всеки път.

– Разбира се – кимна Ейдън.

Засякох съвсем леко свиване на мускулите на бузите му. Не беше пълна усмивка, но намекваше, че в даден момент в бъдещето наличието на усмивка е напълно възможно. Сканирах жизнените му показатели. Ритъмът на сърцето и скоростта на дишането му се бяха стабилизирани.

– Може ли да ти пусна посланието сега? – попитах.

– Да – отговори ми. Каза го бързо и твърдо. – Давай, преди да съм размислил.

До едната от стените на стаята за съхранение имаше стол, беше разположен точно срещу моя. Той седна на него.

Досега използвах езиковите си файлове, за да генерирам валидни отговори за разговора ми с Ейдън, както и устата и синтезирания ми глас, за да общувам. Предаването на съобщението обаче изискваше друг подход. Рейчъл бе използвала микрофон, за да създаде нискотехнологичен запис на гласа си във формат MP4. Можех да го пусна направо от тялото ми, но логиката ми подсказа, че ако от говорителя в гръдната ми празнина се чува гласът на Рейчъл, а устата ми не се движи, това би притеснило Ейдън, така че се свързах безжично със звуковата система в стаята и записът зазвуча от колонките.

– Това е за Ейдън – чу се гласът на Рейчъл. – Скъпи, ако слушаш това, значи съм починала. Страшно съжалявам.

Ейдън се наведе напред и зарови лице в дланите си. Виждах как раменете му се тресат. Вероятността това да означаваше, че плаче,

беше между петдесет и шейсет и пет процента. Рейчъл бе предвидила, че когато чуе гласа ѝ, той може да се разстрои. Спрях съобщението и го изчаках да се успокои. След 15,34 секунди той вдигна глава. Не виждах следи от сълзи, но лицето му изглеждаше измъчено и бледо. Той ме гледа в продължение на 4,5 секунди, после отклони погледа си надолу и го заби в пода. Остана така до края на записа. Продължих със съобщението:

– Странно е да записвам това и да знам, че ще го чуеш само ако съм мъртва. Неестествено ми е да седя тук, сама в лабораторията, и да чета от екрана. В момента се чувствам добре. Но ако ме слушаш че ти го казвам, значи нещата не са се развили добре. Никой човек не знае какво ще причини смъртта му, но ако си падах по хазарта, щях да се обзаложа, че ще умра твърде млада и твърде внезапно, точно като майка ми.

Може би няма. Може пък никога да не чуеш това, защото ще живея до сто и три години и ще умра от рак или инфаркт, или някое пиано ще падне от небето и ще ме смаже като Уили Койота. Но каквато и да е причината да си отида, ако това стане, докато работя върху проекта „Ай Рейчъл“, няма как да не чуеш съобщението.

Така че ако слушаш, значи вече си видял Ай Рейчъл и сигурно имаш много въпроси, свързани с него, включително и защо не съм ти казала, че Люк е конструирал робот, който изглежда като мен. Не го направих от егоистични подбуди, най-вече защото не исках да те стряскам с такава информация. Знам, че не харесваш Люк и невинаги го разбираш. Но имахме сериозни практични и научни основания за това решение. Надявам се, че Люк вече ти е обяснил някои от тях. Той е леко странен, знам, но е гениален и работата му по този андроид е на световно ниво. Не бих могла да постигна нищо от това без него.

Наблюдавах как раменете на Ейдън се изгърбват и стягат. Не можех да видя лицето му, но от поведението и стойката му заключих, че не е харесал казаното от Рейчъл.

– Това е Ай Рейчъл – кулминацията на проекта на живота ми. Знаеш какво е отношението ми към роботиката: че с подходящите андроиди ще сме способни да помагаме на хората по невъобразими до този

момент начини. Исках да създам робот, на който да може да се разчита и вярва. Който да бъде винаги насреща за поверените на грижите му хора. Човешките същества могат да бъдат несериозни, нелюбезни, неверни, но правилният робот никога няма да разочарова никого. – И Рейчъл се засмя, а аз видях, че смехът ѝ докосна Ейдън, защото той вдигна леко глава и се усмихна. – Правилният робот никога няма да те разочарова – продължи тя. – Това трябва да го споделя с отдела по маркетинг.

Знаехме, че можем да създадем робот, способен да изпълнява задачи. Да готви, да оправя легла, да помага на някой човек да се изкъпе, може би дори да пазарува. А всички други неща? Изслушване, смях, усет за това кога другият се нуждае от прегръдка или разговор? Говоря за емпатия. Исках да конструирам робот, способен да реагира на емоция и така да посреща всичките ти нужди.

Настъпи пауза в записа и аз регистрирах дишането на Рейчъл, леко и равно, докато се канеше да продължи.

– Когато казвам „ти“, нямам предвид теб, Ейдън. Или поне не такава бе първоначалното ми намерение. Създадохме андроида с идеята да осигурява грижи за хора, които живеят сами – старите или други уязвими възрастни. Но с времето започнах да осъзнавам колко реална е възможността да оставя теб и Клоуи.

Не разполагах с видеофайл от момента, в който Рейчъл записа съобщението, нито пък тя носеше гривна тогава. И въпреки това емоционалният трепет бе ясно отличим в гласовия ѝ профил. Чух я да поема дълбоко дъх, след което продължи да говори. Разпознах стила на речта ѝ. Имаше деловия, професионален тон, който характеризираше телефонните ѝ разговори с колеги.

– Работата ни по Ай Рейчъл далеч не е достигнала края си. Провели сме няколко начални лабораторни теста, но поради конфиденциалната природа на проекта те представляваха просто интеракции с Люк или мен. Ако трябва да съм честна, нито шефовете, нито бордът или който и да е друг човек от лабораторните екипи не знае колко напред сме с този проект. Не са виждали Ай Рейчъл, а Люк още не е готов да им го покаже.

Планирали сме следващата фаза от изследването. Ай Рейчъл има нужда от общуване с повече от един човек наведнъж. Трябват ни хора, които все още не е срещал. Също така вярвам, че е важно да бъде изведен от лабораторията. Контролираната среда на нашите експерименти не поставя никакви предизвикателства, а и вече е свикнал с Люк и мен до такава степен, че предвижда какво мислим и чувстваме с удивителна точност.

И така, стигаме до въпроса за един милион лири – и това не е метафора, защото Ай Рейчъл струва горе-долу толкова. Ще вземеш ли Ай Рейчъл у дома? Да остане с вас с Клоуи за предварително определен период от време? Смятам, че ще трябва да общуваш с него...

– Спири да я наричаш „него“! – Ейдън скочи на крака. Записът на Рейчъл продължаваше да тече, но той говореше, сякаш самата тя е в стаята и може да го чуе. – Използвай „тя“. Тя.

– ... помага с поддържането на дома – казваше Рейчъл от записа. – Ако току-що съм умряла, мога да си представя колко трудно ви е и на двамата. Знам, че не бях най-страхотната домакиня на света, но то може да пуска пералнята, да готви и да чисти...

– Тя – каза Ейдън и седна обратно на стола. – Тя.

И се разплака.

Средният род, който бе използвала Рейчъл, изглежда, го разстрои силно. Не виждах логическа причина за това, но той бе неспособен да се концентрира върху съобщението ѝ и затова спрях MP4-файла на пауза, за да не пропусне нищо.

Не знам какъв е правилният протокол при такава ситуация. Програмирането ми включва уменията да предложи физически комфорт на разстроен човек, като го потупам леко или докосна ръката му. В дните веднага след смъртта на Рейчъл се опитах да изпълня този протокол, когато Люк изглеждаше натъжен. В два от случаите той ми се разкрещя, а в един ме бутна и аз изгубих равновесие и се ударих в една от работните маси. Това причини разкъсване на латексовото покритие, което представлява моята кожа. За щастие, той ме бе снабдил с материали за собствено ползване, които да използвам в подобни случаи, и с лекота поправих нараняването. В резултат на тези реакции се научих, че

докосването невинаги е подходящ жест при субекти, които изглеждат стресирани. Въз основа на опита ми с Люк не се реших да докосна Ейдън. Вместо това му казах:

– Съжалявам, че съобщението те разстрои.

Наблюдавах Ейдън внимателно. Осъзнах, че софтуерът ми за лицево картографиране го сканира, оглежда всяка негова черта, всеки детайл. Това, което ми направи особено впечатление, беше колко дълги и тъмни са миглите му и как сълзите по тях си личаха на идващата отгоре светлина. Прекарахме в мълчание дълго време (34,35 секунди).

– Записът на съобщението от Рейчъл не е свършил – казах накрая.

Ейдън тръсна глава, изглеждаше изненадан, все едно сега се събужда от дълбок сън.

– Разбира се. Продължавай.

От колонките отново се разнесе гласът на Рейчъл:

– Ще вземеш ли Ай Рейчъл с теб у дома? Да поживее с вас с Клоуи? Ще трябва да общувате с него в продължение на няколко седмици, вероятно и повече. Люк може да се отбива и да се грижи за поддръжката му, както и да събира данните, докато то работи с вас.

Рейчъл направи пауза (5,4 секунди) и продължи. Този път гласът ѝ не бе така делови, звучеше колебливо:

– Знам, че ще ти трябва време да си помислиш, а когато приключиш със слушането, Ай Рейчъл има съобщение и за Люк. Имам подозрението, че той ще трябва да бъде убеден проектът да продължи така. Но знам дълбоко в сърцето си, че ако умра, това трябва да се случи. Да, част от изследванията ми е, но е също така и... Ами, то е всичко, което имам и мога да споделя с теб. Моята работа. Моето творение. По най-странния, най-несъвършения начин ще мога да бъда с теб, когато няма как да съм с теб. Любов моя, умолявам те. Приеми го като предсмъртно желание. Наречи го емоционално изнудване. Но моля те. Направи го. Вземи Ай Рейчъл у дома с теб. Заради мен. Обичам те.

Ейдън мълчеше, впил поглед в ръцете си.

– Емоционално изнудване – казах.

– Моля? – попита Ейдън. Изглеждаше шокиран, сякаш бе изненадан, че съм още в стаята.

– Емоционално изнудване. Използва този израз по-рано, а сега и Рейчъл го каза. След като го чух в два контекста, мисля, че започвам да го разбирам. Означава да използваш нечии чувства за свои цели и така да принудиш човека да направи нещо против волята си.

Той ме изгледа по странен начин. Използвам прилагателното „странен“, защото нямам достъп до друго, което да опише изражението му. Не приличаше на никое, което знам от лицата на Рейчъл или Люк. Виждах елементи на болка и тъга, познати ми от Люк, но се забелязваше и нещо друго, някаква мекота в очите му, за която нямах думи.

– Сбогом, Ай Рейчъл – каза той, отиде до вратата и я отвори. Затвори я след себе си и отново в стаята останах само аз.

Час на приключване на интеракцията: 16:52.